

Se făcea că pe culmea unui deal se înălțau trei copaci falnici. Nu erau pe lume alții ca ei. Într-o noapte de vară, plini de sevă și de vise, au început să-și spună cele mai mari taine ale inimii lor.

Au trecut anii, iar copacii începuseră să-și uite visurile din tinerețe. Până într-o zi când, în hambarul în care se afla ieslea, și-au găsit adăpost o tânără gingașă și un bărbat nins de ani. Căci nu mai era loc sub soare pentru ei. În noaptea aceea, tânăra a dat naștere unui prunc, iar bărbatul l-a așezat în iesle. Atunci copacul nostru a simțit că lemnul lui vechi și prăfuit se umple de lumină și a înțeles dintr-odată că visul i se împlinise: înlăuntrul său purta cea mai mare comoară din cer și de pe pământ!

Au trecut iarăși anii, până când un grup de pescari a pășit în corabia cioplită din lemnul celui de-al doilea copac. Unul dintre ei, ostenit, a adormit pe dată, deși nori negri de furtună se iveau în zare. Când valuri mari amenințau să răstoarne barca, pescarii l-au trezit îngroziți pe cel ce dormea, iar acela a certat furtuna... și valurile s-au potolit pe dată! Uimit, cel de-al doilea copac a înțeles că visul i se împlinise: pe puntea lui stătea cel mai mare împărat, căruia i se supuneau toate, nu doar pământul, ci și cerul!